

2. NODAĻA

PAMATŠKOLA/ STINGRA REŽĪMA CIETUMS

Tagad iedomājies dienu, kad piedzima tava vecvecvecmāmiņa. Iedomājies? Atskaiti no tā brīža vēl simt gadus. Un tad vēl simt. Apmēram tajā laikā tika uzbūvēta Hillas pamatskola. Man, protams, liekas, ka tolaik šī ēka celta kā cietums iebraucējiem un kopš tā laika nekas daudz nav mainījies. Tagad tas ir pamatskolēnu cietums.



Esmu redzējis pietiekami daudz filmu, lai zinātu – kad tu pirmo dienu ierodies cietumā, tev ir divas iespējas: 1) pamatīgi piekauj kādu, lai pārējie domātu, ka tu esi traks, un turētos no tevis pa gabalu; 2) noliec galvu, mēģini iejukt pūli un neprovocēt citos sliktākās rakstura īpašības.

Tu jau esi redzējis, kā es izskatos, tāpēc tev noteikti nebija grūti uzminēt, kuru no iespējām es izvēlējos. Nokļuvīš savā klasē, es devos uz pēdējo solu rindu un apsēdos tik tālu no skolotājas galdā, cik vien iespējams.

Šim plānam bija tikai viens trūkums, un tā vārds bija Millers. Precīzāk sakot, Millers Killers. Nav iespējams izvairīties no viņa sliktākajām rakstura īpašībām, jo šim puisim ir tikai un vienīgi sliktas rakstura īpašības.

Bet tolaik es to vēl nezināju.

– Gribi sēdēt aizmugurē, ko? – viņš prasīja.

– Jā, – es atbildēju.

– Vai tu esi viens no gaisa jaucējiem, ko? –

Millers gribēja zināt.

Es paraustīju plecus. – Nezinu. Laikam jau nē.

– Te sēž tikai mazgadīgie noziedznieki, – zēns paskaidroja, sperot soli man tuvāk. – Turklāt tu esi iegāzies manā vietā.

Man lielākoties patīk, ja galva ir cieši
piestiprināta pie ķermeņa, tāpēc es darīju,
kā vēlējās Millers, un piecēlos kājās.

– Tagad mēģināsim vēlreiz, – viņš sacīja.
– Šī ir mana vieta. Saprati?

Es sapratu. Biju nomācījies sestajā klasē tikai
četrarpus minūtes, bet jau riskēju kļūt par boksa
maisu. Te nu bija mans plāns iejukt pūlī!

Tikai nepārproti, es neesmu galīgs nīkulis.
Pagaidi pāris nodaļu, un tu redzēsi, uz ko esmu
spējīgs! Taču tobrīd es izlēmu neuzkrītoši
pārvietoties uz kādu citu telpas daļu. Tādu, kas
mazāk kaitētu manai veselībai.

Tomēr, kad es atkal mēģināju apsēsties, mani
sasniedza Millera balss. – Ei! Arī tā ir mana vieta! –
viņš uzbļāva.

Redzi nu?

Brīdī, kad pa durvīm iepeldēja mūsu klases
audzinātājs Rūrka kungs, es stāvēju kājās un
prātoju, nez kā tas būtu – pavadīt visus nākamos
deviņus mēnešus šādā stāvoklī.

Rūrks paskatījās uz mani pār brillu malu.
– Atvainojiet, Kača... Hača... Kašador...
– Kačedorians, – es sacīju.

– Uz veselību! – kāds klasē nokliedzās, un visi sāka smieties.

– Klusu! – uzblāva Rūrks un paskatījās žurnālā, kāds ir mans vārds. – Kā tu jūties, Reif? – viņš teica, man plati uzsmaidīdams.

– Paldies, labi, – es attraucu.

– Vai krēsli tev šķiet neērti? – audzinātājs turpināja.

– Ne gluži, – es nomurmināju, nevēloties iedziļināties detaļās.

– Tad APSĒDIES! TŪLĪT PAT!

Rūrkam atšķirībā no Millera Killera bija gan labā, gan ļaunā daba, un es jau biju paguvis iepazīties ar tām abām.



Tā kā visiem pārējiem pietika prāta nesēsties tieši priekšā Milleram, tad tā arī bija vienīgā brīvā vieta.

Un, būdams pasaules lielākais stulbenis, es nepalūkojos pār plecu, pirms apsēdos šajā vietā. Tieši tāpēc es izgāzos ar lielu blīkšķi – tas ir, nogāzos zemē, krēslam pajūkot uz visām pusēm.

Kādas tad ir labās ziņas? Ņemot vērā to, kā viss bija sācies, es nospriedu, ka sliktāk jau nu vairs nekļūs.

Un sliktās ziņas? Izrādījās, ka man nebija taisnība.